

Și în pietre chipuri blânde

Maria Podari

...roade liniștea noianul de încercări răscolitoare, la trezie-n mâini de om, ce au secerat ispite...
- care lungi de altădată, cu loitrele lăsate, duceau snopuri, snopuri, verbe, dovedind în nări miresme
și în pietre chipuri blânde, spălând sufletul de răni...pleoapele închise-n sine, la încrucișări de vini...
- vin răstălmăciri de sorți, ce au bulversat tumultul, să-și revendice prezentul, rădăcinile și restul
unor anotimpuri sure, când uitările de sine... se iveau în depărtări...
- și ce legănare Doamne, clipe murmurând matricea unor slove la cafea, pe balconul zorilor...
- sufletul ne povestește, cum că, dăltuind pe rând, curcubeiele în floare, ne glisează tot norodul,
cerului dormind în crâng...
- și tu colorezi cu gândul - forma unei existențe, cu metafore șoptind:
- Doamne, câtă desfătare de vocabule se-aștern, în pridvorul tâmpiei tale...pentru marele festin!
-nu deschide ochii, acum! nu trezi din vis visarea - nicio liniște mai sfântă, ca răcoarea unui pom, ce-
a crescut la drumul mare, când îndemni înspre izvoare, cu cuvintele în sân!..